

מאמרי הזוה"ק

שבת פרה

ר' יוסי מבאר החילוק בין וזאת התורה לבין זאת חוקת התורה שהראשון הוא חיבור ז"א ונוק' ובפסוק השני זה הנוק' לבדה שהיא בית דינו של הת"ת

דברי התורה קדושים הם, עליונים הם ומתוקים הם

חוקת דף קעט:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן לֵאמֹר זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר וְגו'. רבי יוסי פתח בשבח התורה כדי לפרש מה ההבדל בין זאת חקת

התורה לבין זאת התורה ובתחילה יקדים לדבר בשבח התורה. שהנה כתוב (דברים ד, ב) **וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לְפָנָי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. תָּא חַוִּי, מַלְיָן דְּאוֹרְיִיתָא קְדִישִׁין אֲנֹנִי, עֲלָאִין אֲנֹנִי, מְתִיקִין אֲנֹנִי** בא וראה דברי התורה קדושים הם מעולם הבריאה, עליונים הם מהיצירה, מתוקים הם מהעשיה. **בְּמָה דְּבִתִּיב** כמו שכתוב (תהלים יט, יא), **הַנְּחַמְדִּים מְזֻהָב וּמְפֹזָר רַב וּמְתוּקִים מְדֻבָּשׁ וּנְפֵת צוּפִים.** מאן דְּאֶשְׁתַּדַּל בְּאוֹרְיִיתָא, בְּאֵלוֹ קָאִים כָּל יוֹמָא עַל טוֹרָא דְּסִינֵי וְקַבִּיל אוֹרְיִיתָא ולכן מי שמשתדל ועוסק בתורה נחשב לו כאילו עומד כל יום על הר סיני ומקבל את התורה, כי יש כח למתיקות התורה אפי' אחר אלפיים שנה למי שעוסק בה והיא מאירה כיום נתינתה. **הָדָא הוּא דְּבִתִּיב** זה מה שכתוב (דברים כז, ט), **הַיּוֹם הַזֶּה נְהִייתָ לְעָם. וְהָא אוֹקְמוּנָה חֲבַרְיָא** ופי' רש"י, בכל יום יהיו בעיניך כאילו היום קיבלת אותם מהר סיני, והרי כבר פירשוהו החברים, שחביבה תורה על לומדיה כיום נתינתה.

בְּתִיב הָבָא זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה, וּבְתִיב וְזֹאת הַתּוֹרָה, מַה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי כתוב כאן זאת חקת התורה וכתוב זאת התורה, מה ההבדל בין וזאת התורה לזאת חקת התורה, א' מדוע כאן כתוב וזאת בתוספת ו'. ב', מדוע בזאת התורה כתוב בלא חקת. **אֵלָא רְזָא עֲלָאָה הוּא, וְהָכִי אוֹלִיפְנָא, וְזֹאת הַתּוֹרָה** אלא דע כי סוד עליון וגדול הוא וכך למדנו, זאת היא השכינה שהיא המלכות, ואות ו' הוא ז"א, **לְאַחְזָאָה כְּלָא בְּיַחְזָדָא חַד לְאַשְׁתַּכְחָא כְּלָא חַד בְּלָא פְרוּדָא** להראות שזו"ן ביחוד אחד הם, כי אות ו' הוא ז"א ו"זאת" היא המלכות, ו**לְאַכְלָלָא בְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא** ולכלול השכינה עם הקב"ה, להראות שהת"ת ומלכות שניהם אחד בלי פרוד כלל, שהת"ת לבד כולל בתוכו גם את הנוק'. **וְזֹאת, כְּלָל וּפְרָט בְּחָדָא, דְּכָר וְנוֹקְבָא** המלכות שנקראת זאת, היא נקראת "כלל" כי כוללת בתוכה את העליונים ואת

התחתונים, "ופרט" הוא ז"א כי בו נפרטים הו"ק, הם אחד זכר ונקבה. **וּבְנֵי בְּרָהּ, וְזֹאת הַתּוֹרָה וַיְדַאֵי** ובשביל כך אמר וזאת שהם חיבור זו"ן. **אֲבָל זֹאת בְּלֹא תוֹסֶפֶת וְא"ו,** אבל זאת חקת התורה בלא תוספת ו' מראה על השכינה לבדה הנקראת **חַקַּת הַתּוֹרָה וַיְדַאֵי, וְלֹא הַתּוֹרָה, דִּינָא דְאֹרְיִיתָא, גְּזֵרָה דְאֹרְיִיתָא** ולא התורה לבד, אלא חקת התורה דיני התורה וגזירות התורה, כי עסק התורה הוא בחי' הת"ת שהוא עצם התורה, כי השכינה היא רק חוקים ומצוות, דיני התורה וגזירות התורה, כי המלכות היא העושה הדינים והגזירות כי היא בית דינו של הת"ת.

ענין "הפרה" הוא במלכות דקדושה, המתלבשת בתוך הקליפות ומכררת את הניצוצות הקדושים מתוכן בסוד ומלכותו ככל משלה, ואז אותם הניצוצות חוזרים לקדושה. וזה פי' מטרת את הטמאים, היינו ניצוצות הקדושה בתוך הקלי', ומטמאה את הטוהרים, היינו כאשר המלכות הטהורה הולכת לברר הניצוצות מהקלי' ואז יורדת בין הקליפות ומתחללת טהרתה וקדושתה

שם דף קפ:

דִּבַּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה, הִיא פָּרָה לְדִבְיוֹתָא קָא אֲתִיָּא. זאת הפרה האדומה [א] שהיא בחינת המלכות שיורדת לקליפות, לטהר היא באה. **לְדַבְּאָה לְמַסְאָבֵי** הרי היא באה לטהר ולנקות הטמאים, והכוונה על ניצוצות הקדושה שבקליפה. **פָּרָה דְקַבְּלִית מִן שְׂמַאֲלָא** המלכות נקראת פר"ה-פ"ר ה', שמקבלת ה"ג מן השמאל דו"א, כי אות הה' שהיא השכינה, מקבלת פ"ר דינים שהם ה"ג מנצפ"ך מזו"א, והרי פרה, ועי"ז היא יורדת לקליפות לברר ניצוצי קדושה. **וּמֵאֵן הוּא לְשְׂמַאֲלָא, שׁוֹר** ומי הוא לשמאל, השור שהוא גבורה דו"א, כי אלהי"ם דיודי"ן גימ' ש', וריבוע אלהי"ם גימ' ר', וחמש אותיות אלהי"ם שנכללו ביסוד הן ע"ה אות ו', הרי שור **בְּמָה דְאֵת אָמַר** כמו שנאמר (יחזקאל א, י), **וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמַאֲלָא** א"כ הגבורות שבשור הן בשמאל. **אֲדָמָה, פִּי סַמְקָא בְּוִוְרְדָא** אדומה כשושנה, שיש בה מעט לובן דהיינו שיש בה גם בחי' רחמים. **דְּבַתִּיב (שיר השירים ב, ב), בְּשׁוֹשַׁנָּה בֵּין הַחֹתְמִים** כשושנה בין הקוצים שהם הקלי' העושים דין. **אֲדָמָה פִּי גְזֵרָת דִּינָא** שהיא חותכת וגוזרת הדין.

תְּמִימָה, מַאי תְּמִימָה מדוע כתוב תמימה, הרי כבר כתוב אשר אין בה מום. **בְּמָה דִּתְנִינָן** כמו שלמדנו, **שׁוֹר תָּם וְשׁוֹר מוֹעֵד. שׁוֹר תָּם דִּינָא רְפִיָּא** דין רפה. **שׁוֹר מוֹעֵד דִּינָא קְשִׁיָּא** דין קשה. **אוּף הָבֵא, תְּמִימָה, דִּינָא רְפִיָּא, גְּבוּרָה תְּתָאָה,** גם כאן, מה שכתב תמימה

עיונים והארות

אמר לו רבן יוחנן: ישמעו אנכיך מה שפיך מדבר! בדיוק כך נצטוינו בתורה הקדושה שעל ידי אפר פרה אדומה שמזים על הטמא, הטומאה פורחת ממנו ובכך נטהר האדם. התשובה מצאה חן בעיני הגוי והלך לדרכו.

לאחר מכן שאלו תלמידיו את רבן יוחנן בן זכאי: לאותו גוי דחית בדברים בעלמא, לנו מה תאמר, אמר להם: זה שנאמר "זאת חקת התורה", שאותה מצוה היא סוד גדול, ואל תהרהרו בה למצוא טעמה. חוקה חקתי וגזירה גזרתי ואין אתה רשאי לעבור על גזרתי (ילקוט שמעוני חקת).

א. **מספרים** חז"ל שגוי אחד פנה לרבן יוחנן בן זכאי, ואמר לו: אותם מעשים שאתם עושים בפרה אדומה נראים כמעשה כשפים שאתם לוקחים פרה אדומה, שורפים אותה, ולוקחים את האפר ומטילים אותו לתוך מים ומזים שמים ושלוש פעמים על מי שנטמא במת, ובה אתם אומרים שהוא טהור, והרי דברים אלה אי אפשר להבינם. שאלו רבן יוחנן: האם נכנסה בך רוח רעה בגופך, ענה לא. אמר לו: האם ראית אדם שנכנסה בגופו רוח רעה, אמר לו כן! ומה רפואה שעשו לו, אמר לו: הביאו שורש והקטירוהו תחת האיש הזה והזו עליו מים ואז יצאה הרוח רעה.

פי' דין רפה, מלכות התחוננה שהיא בחי' רחל העומדת מהחזה דז"א ולמטה, ושם החסדים מגולים, ולכן מתמתקים דיניה ונקראת דינא רפיא, **דָּא הִיא תְּמִימָה** וזו הכוונה תמימה, לפי שפועלת הדין ברחמים. **גְּבוּרָה עֲלָאָה דָּא הִיא דִּינָא קְשִׁיָּא** גבורה עליונה זו היא דין קשה, פי' פרצוף לאה שעומדת מחזה דז"א ולמעלה, ושם החסדים סתומים ביסוד אמא ולכן דיניה קשים, **וְהִיא יָד תְּחֻזְקָה תְּקִיפָא** הקשה בדיניה, שבאה מהיד החזקה דז"א, מצד הגבורה.

אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם, בְּמָה דְּאֵתְ אָמַר כמו שנאמר (שיר השירים ד, ז) **בְּלֶךְ יִפָּה רַעֲיָתִי וּמוּם אֵין בְּךָ** שכאשר השכינה היא למעלה באצילות ולא ירדה למטה בקליפות אז אין בה אחיזת הקלי', **אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל, עַל בְּתִיב** על כתוב חסר ו', **בְּמָה דְּאֵתְ אָמַר** כמו שאתה אומר (שמואל ב' כג, א) **וַנָּאם תְּנַבֵּר הַיּוֹקָם עַל** ודרשו חז"ל שנאמר זה על דוד המלך שתיקן מאה ברכות גימ' ע"ל לתיקון השכינה הקדושה במאה ספירות של ז"א שמתקנות את השכינה. **מַאי טַעְמָא** ומה הטעם שז"א מתקן את השכינה הקדושה, **בְּגִין דְּהִיא שְׁלוּמֵי אַמּוּנֵי יִשְׂרָאֵל** היות והיא משלמת את הספירות דז"א הנקרא ישראל, **וְעָלֶיהָ לֹא הִיא, אֶלָּא עָמָה** ומ"ש עליה, אין הכוונה עליה אלא עמה. **אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל** ומש"כ לא עלה עליה על, פי' שז"א הנקרא "על" – מאה ספירות, לא עלה עליה בסוד יחוד, אלא עומד עמה אח' באח' בלא יחוד. **תֵּינְנוּ דְּבְתִיב** וזה מש"כ (עמוס ה, ב), **בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל** היא השכינה עדיין היא בתולה לגבי ז"א שנקרא ישראל, וכמו שנאמר (בראשית כד, טז) **בְּתוֹלָה וְאִישׁ לֹא יִדְעָה** ז"א שנקרא איש, לא ידעה בסוד יחוד.

שם ברעיא מהימנא

פְּרָה אֲדַמָּה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם וְגו' שכל עניני הפרה הם שתתלבש המלכות דקדושה תוך קליפת נוגה, ותברר ותוציא הניצוצות הקדושים שנשארו בתוכה. וכן ע"י המלאכה אשר האדם עושה בששת ימי החול, מברר ניצוצות הקדושה מתוך הקלי' ע"י הו"ק. אבל ביום שב"ק **אָסוּר לְחַרוֹשׁ בְּשֶׁבֶת חֲרִישָׁה דְּשׁוּר** וכן שאר מלאכות, **דְּאֵתְמַר** שנאמר (תהלים קכט, ג) **עַל גְּבֵי חֲרָשׁוֹ חוֹרְשִׁים** כי כל העבודה היא כדי לברר ברורים ובשב"ק אין ברורים, שע"י חרישה בשבת או שאר מלאכות, גורם שתצטרך המלכות לצאת מן הקדושה אל הקליפות ולברר הברורים. **וְשְׂכִינְתָא תְּתָאָה, אִיהִי פְּרָה אֲדַמָּה, מְסֻרָא דְּגְבוּרָה** והשכינה התחוננה שהיא פרה אדומה היא מצד הגבורה כי היא מבררת את הרפ"ח ניצוצות שבנוגה. **תְּמִימָה מְסֻרָא דְּחֶסֶד, דְּאִיהִי דְּרַגְא דְּאֶבְרָהָם** תמימה מצד החסד שהיא מדרגת אברהם אבינו איש החסד, **דְּאֵתְמַר בֵּיהּ** שנאמר בו (בראשית יז, א) **תְּתַחֲלֶךְ לְפָנַי וְהָיָה תָמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם, מְסֻרָא דְּעַמּוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא** מצד העמוד האמצעי שהוא הת"ת. ומה שנאמר **אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל, מְסֻרָא דְּשְׂכִינְתָא עֲלָאָה** מצד השכינה העליונה שהיא הבינה סוד יום השבת שהמלכות עולה לשם, **דְּאִיהִי חִירוֹ בְּאֵתְרֵי דְּאִיהִי שְׁלֵטָא** שהיא נקראת חירות במקום שהיא שולטת, ושם נאמר

(במדבר ג, לח), וְהִזְדָּרְתָּ מִקִּרְבֵּי יוֹמֵת, לֵיִת רִשׁוֹ לְסִטְרָא אַחְרָא לְשִׁלְטָאָה שאין רשות לסטרא אחרא לשלוט. לא שָׁטָן, ולא מִשְׁחִית, ולא מְלַאךְ הַמּוֹת כי בנינה אין שום אחיזה לחיצונים, דְּאֲנוּן מִסִּטְרָא דְּגִיְהֵנָם שהם מצד הגינהם שהוא נח ביום שב"ק. (ע"כ רעיא מהימנא).

מבאר הטעם מדוע פרה אדומה נעשית דוקא בסגן ולא בכהן גדול

וּנְתַתֶּם אוֹתָהּ אֶל אֶלְעָזָר ואמרו רז"ל, מִצְוֹתָהּ בְּסִגְנוֹ, וְאוֹקְמוּהָ מצות פרה אדומה היא בסגן, שהוא אלעזר ששרשו מהחסדים דיסוד דאימא שבז"א, וכבר בארו סוד זה החכמים. מַאי טַעְמָא לִיָּהּ וְלֹא לְאַהֲרֹן מה הטעם שנותנים את מצות פרה לסגן אלעזר שהוא מאמא, ולא לאהרן הכהן שהוא מאבא. אֵלֶּא, אַהֲרֹן שׁוֹשְׁבֵינָא דְּמִטְרוּנֵיתָא אלא אהרן הכהן הוא השושבין של המלכה הגורם ליחוד השכינה עם ז"א, וכבר אמרנו שענין פרה אדומה הוא לברר ניצוצי הקדושה ולא ליחד את זו"ן. וְעוֹד, דְּאַהֲרֹן לֹא אֶתִי מִסִּטְרָא דְּטְהוֹר, אֵלֶּא מִסִּטְרָא דְּקָדוּשׁ ועוד מסביר הזוה"ק מדוע לא עסק אהרן בפרה, היות והוא לא בא מצד הטהרה שהיא בחי' חסד דגבורה, אלא מצד "קדוש" שהקדושה היא מגבורה דחסד, וּבְגִין דְּדָא אֶתִיָּא לְטַהֲרָה, לֹא אֶתִיָּהִיב לִיָּהּ ולפי שהפרה באה לטהר מצד החסד דגבורה, שעי"ז מרחיקים את הקליפות ואחיות החיצונים, לכן לא ניתנה לאהרן הכהן שהוא החסד הגמור בסוד אבא עילאה, ושאר הכהנים שיש להם שורש לאחיזה בחסד דאימא יכולים לפעול בה.

כל ענייני הפרה הם בסוד השבע, שזה המלכות הנקראת בת שבע

כָּל מְלָה דִּיהֵא פְּרָה הִיא בְּשִׁבְעַ כל דבר במעשה הפרה הוא בשבע, דהיינו, ז' כְּבוֹסִים וְכוּ' כלומר שבפרשת פרה מזכר שבע פעמים פרה, שבע פעמים שריפה, שבע פעמים הזאה, שבע פעמים כיבוס, שבע פעמים טהרה, שבע פעמים טומאה, שבעה כהנים, ולכן נקראת הפרה "בת שבע" כנודע, וְהָא אֶתְמַר וכבר למדנו את זה לעיל בפרשת "אחרי מות", מַאי טַעְמָא ומה הטעם בשבע, בְּגִין דִּיהֵא שְׁבַע שְׁנֵי שְׁמִטָּה לפי שהמלכות היא סוד שבע שנות שמיטה, שהיא כוללת בתוכה ז' ספירות דז"א, וּבֵית שְׁבַע אֶתְקַרְי והמלכות נקראת בת שבע, כי היא אחת משבע ספירות אלו וכללותן בה, וְעַל דָּא כָּל עוֹבְדוֹי בְּשִׁבְעַ ועל כן כל מעשי הפרה נזכרים בתורה שבע פעמים לרמוז את ז' הספירות שבמלכות. הָתָא חַזִּי בא וראה, כָּל מַאי דְּאֶתְעִבִיד מִחֵאֵי פְּרָה כל מה שנעשה מפרה זו, המטרה היא בְּגִין לְדַבְּאָהּ וְלֹא לְקַדְּשָׁא כדי לטהר את האדם מהטומאה ולהסיר מעליו אחיות הקליפות, ולא בא כדי לקדש את האדם ולהוסיף קדושה על קדושתו, וְאִף עַל גַּב דְּאֶתִיָּהִיב לְסִגְנוֹ ואע"פ שניתנה הפרה לסגן שהוא בחסד, אפילו הכי הוּא לֹא שְׁחִיט וְלֹא שְׂרִיף הוא לא שוחט אותה ולא שורף אותה, אלא זר שוחט ואלעזר רואה כדי לא לעשות פעולות של דין, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּבַּח דִּינָא בְּסִטְרוֹי כדי שלא ימצא דין מצד הכהן שהוא בחסד, וְכָל שְׂפָן אַהֲרֹן דִּיהֵוּ בְּדַרְגָּא שְׁלִים

יְתִיר וכל שכן שלא ניתנה מצות הפרה לאהרן הכהן שהוא במדרגה שלמה יותר מאלעזר, כי הוא באבא עלאה ששם שורש החסד, **וְלֹא בָעֵי לְאַשְׁתַּבְּחָא תַּמָּן וְלֹא וְדַמְנָא תַּמָּן** שלא ראוי לאהרן הכהן להימצא שם ולהודמן שם בשריפת הפרה שלא לעורר דין במקום גבוה.

הָאִי פָּרָה, בֵּינוּן דְּאֵתְעֵבִיד אִפְר זאת הפרה כיון שנעשתה אפר, שהיא אותיות א-פר שנכללו בה ה"ג מנצפ"ך לבחינה אחת, **בָּעֵי לְמַשְׁדֵּי בֵּיה עֵץ אֶרֶז, וְאוּזָב, וְשֹׁנֵי תוֹלְעַת** צריך להשליך בה עץ ארז שהוא בתפארת, ואוזוב שהוא ביסוד ושני תולעת שהוא בגבורה, **וְהָא אֵלֵין אֲתַמְרוּ** והרי אלה הדברים כבר למדנו עליהם בפרשת מצורע. **וְאִסַּף אִישׁ טְהוֹר** שהוא בגבורה שהיא מעלה את המלכות מתוך הקליפות, **וְלֹא קָדוֹשׁ** שהוא בחסד. **וְהַנִּיחַ מַחוּץ לְמַחֲנֶה בְּמָקוֹם טְהוֹר** פי', שבתחילה צריך להטהר מחוץ למחנה שהוא מקום טהור, **דְּהָא טְהוֹר לָא אֶקְרִי אֲלָא מִן סַטְרָא דְמִסְאָב בְּקַדְמִיתָא** כי לא נקרא אדם טהור אלא שהיה טמא בתחילה. וכן המלכות, בתחילה עולה מבין הקליפות למקום טהור ואח"כ למקום קדוש.

רָזָא דְכֻלָּא הָאִי דְכֻתִּיב כל סוד פרה אדומה הוא מה שכתוב **לְמִי נִדְּחָה תַטְּאָת הִיא, שְׁפִי בְּגִין דְּכָל דִּינִין תַּתְּאִין** לפי שכל הדינים התחתונים אינם מתעוררים, **וְכָל אֲנֹון דְּאֵתוּ מִסַּטְרָא דְמִסְאָבָא** וכן כל אותם כוחות טומאה שבאו מצד הטומאה ואין להם שליטה, אלא **כִּד אִיהוּ יִנְקָא מִסַּטְרָא אַחְרָא** כאשר המלכות יונקת מן הסטרא אחרא, **וְיִתִּיבַת בְּדִינָא** ויושבת בדין ופועלת דין, **כְּמָה דְּאֵת אֲמַר** כמו שנאמר (ישעיה לד, ו) חרב לה' שהיא חרב נוקמת נקם ברית מבחי' המלכות **מְלָאָה דָם הִדְשָׁנָה מִחֻלָּב** ע"י אחיזת הקלי' היא מלאה דם נידות, וע"י מעשה אפר הפרה היא נטהרת. **כְּדִין, כְּלָהוּ מִתְעַרְי וּמִסְתַּלְקֵי וְשָׂרְאן בְּעֵלְמָא** ואז כוחות הקליפות מתעוררים ועולים ושורים בעולם לפעול הדין, **בֵּינוּן דְּעֵבִיד הָאִי עוֹבְדָא דְלִתְתָא** כיון שעושים את מעשה פרה אדומה למטה, **וְכָל הָאִי דִּינָא בְּאֵתָר דָּא דְהָאִי פָּרָה** וכל הדין הזה נעשה במקום הזה בזאת הפרה ששוחטים אותה ושורפים אותה ואוספים את אפרה, **וְרַמָּן עֲלָה עֵץ** (דף קפא ע"א) **אֶרֶז וְגו'** ומשליכים לתוכה עץ ארז ואוזוב ושני תולעת ועי"ז מתמתקים הדינים ומתבטלים. **כְּדִין אֲתַחְלָשׁ חִילָא דְלַהוֹן** אז נחלש כח הקליפות שמהן באה הטומאה לעולם, **וּבְכָל אֲתָר דְשָׂרְאן, אֲתַפְרוּ וְאֲתַחְלָשׁוּ וְעַרְקִין מְנִיָּה** ובכל מקום ששורות ונמצאות הקליפות, הן נשברות ונחלשות ובורחות מחמת מי החטאת, **דְּהָאִי חִילָא דְלַהוֹן אֲתַחְזִי בְּגוֹוְנָא דָא לְגַבְיָהוּ** כי כח הזה שלהם נראה להם שהוא נשבר ונשרף כמו שנעשה בפרה, **כְּדִין לָא שָׂרְאן כְּבַר נָשׁ וְאֲתַדְכִּי** ואז לא שורים עוד באדם ונטהר האדם ע"י אפר הפרה.

וְעַל דָּא אֶתְקַרֵי מִי נִדְּהָ וְעַל כֵּן נִקְרָא מִי נִדְּהָ כִּי הוּא, מִיָּא לְדַבְּרָהּ מִיָּם לְטַהַר שְׁהוּא מְטַהַר אֶת טוּמְאֵת הַנִּדְּהָ מִן הַמַּלְכוּת. בְּדַ עֲלָמָא שְׂאֵרֵי בְּדִינָא וּכְאִשְׁרֵי הָעוֹלָם שׁוֹרְהָ בְּדִין מִחֲמַת אַחִיזוֹת הַקְּלִיפוֹת, וְסִטְרָא מְסַאֲבָא אֶתְפִּשְׁט בְּעֲלָמָא וְצַד הַטּוּמְאָה מִתְּפַשֵּׁט בְּעוֹלָם, הֵבָא אֶתְכַלִּילֵן כָּל זֵינִין מְסַאֲבָא, וְכָל זֵינֵי דְכִיּוֹ כַּאֲן בְּמַלְכוּת נְכַלְלִים כָּל מִינֵי טוּמְאָה וְכָל מִינֵי טַהֲרָה, וְכִגִּין כְּךָ טוּמְאָה וְטַהֲרָה, בְּלָלָא עֲלָאָה דְאִוְרֵייתָא לְכֵן הַטּוּמְאָה וְהַטַּהֲרָה הֵם כָּלל גְּדוּל בְּתוֹרָה כִּי בְּהֵן תְּלוּיָה הַטַּהֲרָה שֶׁל הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, וְאוֹקְמוּנָה חֲבָרִיא וְכַבֵּר בְּאֵרוֹ זֶה הַחֲבָרִים. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְבַנּוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, עֲבִדְתָּ דְלָא יִימְרוּן חֲבָרִיא מְלָה אֶבְתְּרֵךְ עֲשִׂיתָ שְׁלָא יֵאמְרוּ הַחֲבָרִים דְּבַר אַחֲרִיךְ כִּי אִמַּרְתָּ לְבַדְּךָ כָּל מַה שִׁישׁ בְּסוּד פְּרָה אֲדוּמָה.

מאמרי הפרשה

"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם" (לה, א)
 ענין סמיכות פרשת "ויקהל" ל"כי תשא"

האור החיים הקדוש זיע"א עומד על פשר הסמיכות של תחילת פרשת ויקהל, לסיום הפרשה הקודמת המדברת על קרני ההוד של משה. ומבאר כך: משה רבנו ע"ה חשש שמא יהיו מבני ישראל שייראו מגשת אליו מקרני האור שעל פניו, לכך נאמר כאן: "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל"...
 ומוסיף האור החיים הקדוש ואומר, שנאמר כאן "עדת בני ישראל" ולא "עדת ישראל", לרמוז לנו, שכאשר הקהיל את כל העדה, האנשים עמדו בפני עצמם, והנשים עמדו בפני עצמן, ולא היו מעורבין.
 ובעל הטורים מפרש את סמיכות הפרשיות באופן אחר, לפי מה שאמרו חז"ל (בראשית רבה יא, ב) "אינו דומה מאור פניו של אדם בשבת למאור פניו שבחול", לכך נסמך "כי קרן עור פניו" לפרשת ויקהל הפותחת בעניין שמירת השבת.

הכתרים שנלקחו מאיתנו חוזרים אלינו מידי שבת

ויש ביאור נוסף, מדוע סמכה התורה את שמירת השבת לסוף הפרשה הקודמת - כי תשא - שמדובר שם על קרני ההוד של משה רבינו.
 וכדי להסביר זאת, יש להקדים כאן הערה בלשון הכתוב, מדוע דוקא במצות שמירת השבת נאמר "עדת בני ישראל", ולא "בני ישראל"?
 ויש לתרץ, שהמילה "עדת" האמורה כאן, היא מלשון "עדי עדיים" (ראה יהוּקָאֵל טו, ז). והיינו, שבמעמד הר סיני כשאמרו ישראל "נעשה ונשמע", באו מלאכים והניחו שני כתרים רוחניים על ראש כל אחד ואחד, אחד כנגד 'נעשה' ואחד כנגד 'נשמע', והכתרים הללו נקראים "עדיים".
 וכאשר חטאו בעגל, אמר הקב"ה למשה "לך רד", רצונו לומר: החליפו אות דל"ת שבמילה 'אחד' שבפסוק שמע ישראל, ברי"ש של לא תשתחוה לאל 'אחר', והשתחוה לעבודה זרה. ובזמן הזה שאין צדיק בארץ, והיינו שהרגו